

bune note de un patetism comic la Radu Beligan (Filippeto) și o convingătoare, dezinvoltă înfățișare seniorală la Niki Atanasiu (Riccardo).

Repetăm, execuția *Bădăranilor* a fost bine concertată, aerată, în stil de veselie goldoniană: un spectacol amuzant. Și publicul care a înțesat stalul a arătat că gustă mai mult decât din toată inima acest spectacol, pe care nu l-a lipsit de călduroase și repetate aplauze, și la scenă deschisă. Un succes meritat. La sfârșit au fost insistent chemați împreună cu actorii, și regizorul, scenograful și desenatoarea costumelor.

Alberto BERTOLINI

(„Il Gazzettino”, Veneția, 25 iulie 1957)

Surprinzători „I Rusteghi” puși în scenă de Alexandrescu

Românii au adus la Veneția, poate, spectacolul cel mai convingător din câte au fost prezentate la Festivalul goldonian de Bială. După naturalismul iugoslavilor, stilizarea germanilor, expresionismul polonezilor, actorii Teatrului Național din București — care poartă numele marelui comediograf și prozator Ion Luca Caragiale — au reprezentat la teatrul în aer liber de la Palatul Grassi o ediție a *Bădăranilor* care a surprins favorabil nu numai critica ci și publicul, care s-au distrat și au aplaudat îndelung.

Regizorul Alexandrescu a plecat de la o evaluare ortodoxă a „realismului” goldonian și, fără să apese pe efecte și fără a se lăsa sugestionat de ispite intelectualiste, s-a priceput să asambleze un spectacol în care a păstrat intactă muzicalitatea dialogului, creînd un ritm unitar, care a contopit de minune geloziiile celor patru „bădărani” cu subtila istețime a consoartelor lor, mult mai dezghețate decât ei, unite în conjurație pentru a favoriza căsătoria dintre nerăbdătoarea Lucietta și suspinătorul Filippeto.

La exacta măsură a concepției regizorale au adus o contribuție prețioasă interpreții, într-adevăr demni — cu toții — de toate elogiile. La surpriza de a asculta un Goldoni atât de proaspăt și spontan, deloc trădat de diversitatea limbajului și de limitele traducerii, s-a adăugat aceea de a face cunoștință cu o companie ce se mîndrește cu actori de excepțională statură artistică. Ajunge să cităm verva cuceritoare cu care Eugenia Popovici a însuflețit-o pe Lucietta, experiența și eleganța cu care Cella Dima și Silvia Dumitrescu-Timică au întruchipat respectiv pe Margarita și Marina. Dintre actori, impresionantă masca lui Lunardo, splendid sculptat de Giugaru, precum de irezistibil efect a fost comicul cu care Vasiliu-Birlic l-a animat pe Canciano.

Un succes deplin și necondiționat.

„Bădăranții”

(„Il Giorno”, Milano, 25 iulie 1957)

Cronica radiofonică

Cînd în seara de 16 februarie 1760 Carlo Goldoni și-a reprezentat pentru prima dată comedia *Bădăranii*, chiar dacă într-un moment de mare optimism ar fi visat cel mai durabil succes, nu și-ar fi putut închipui că aproape cu două secole mai tîrziu, pentru a celebra cea de a 250-a aniversare a nașterii sale, artiști de valoare vor veni din îndepărtata Romînie pentru a juca, în limba lor, această capodoperă. Omagiul adus lui Carlo Goldoni, grație inteligenței și deosebit de lăudabilei inițiative a Direcțiunii Festivalului Teatral al Bienalei, grație companiilor teatrale străine venite din Polonia și Germania,